

LBRIS

We know
books

LAURENȚIU ARTUGYAN

GEOGRAFiind

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE	7
LA ORIGINI	10
M-am născut ca să călătoresc.....	10
De ce am fugit de societate?.....	13
DRUMUL	17
Călătorind cu ajutorul hărții.....	17
Bucuria fiecărei zile.....	27
Prețul libertății.....	33
În viață trebuie să te bucuri, nu să fii util.....	36
PEȘTERA	41
Iluzia siguranței.....	41
Oricum ești singur.....	47
VALEA	49
Mesaje ratate.....	49
Așteptările sufocă posibilitățile.....	52
CĂDEREA	55
Când ajungi să te sature de tine.....	55
URCUȘUL	59
Escaladarea fricilor interioare.....	59
Dac-aș fi știut.....	64
RĂTĂCIREA	67
Învață să te orientezi în ceață.....	67
Poteci spre „acasă”.....	74
REGĂSIREA POTECII	78
Farmecul cărților și al cititului.....	80
Energia din spatele cuvintelor și acțiunilor.....	90
Lăsând urme pe poteci.....	96

Uneori e bine să renunți	102
De la tratament la sănătate	107
De la evoluție în plan profesional la dezvoltare în plan spiritual	114
Chiar înainte de vârf.....	119
VÂRFUL	121
Lecția unui puzzle.....	122
Viața ca un puzzle	124
Poteca spre sinele interior te duce către vârf și chiar dincolo de el	129
Exprimarea și manifestarea autenticității	131
DESCOPERIREA ALTOR VÂRFURI	138
Un prim pas în necunoscut.....	138
Descoperă plăcerea călătoriei	144
Marchează destinația pe hartă și vei ajunge acolo unde îți dorești.....	145
Pășește mereu pe potecile trasate de ghidul tău interior	154
EXAMENE	159
Prăpastia dintre a sta pe loc și creșterea continuă.....	159
Cheia potrivită	163
GHIDUL	167
Alege ghidul potrivit pentru visurile tale mărețe	167
Eu cred	173
CĂLĂTORIA ESTE ABIA LA ÎNCEPUT	176
Călătoria este tot timpul individuală	176
Bogăția călătoriei și valoarea ascensiunii.....	185
Când vine rândul tău să devii ghid	189
Alege să nu fii singur în călătoria dezvoltării personale!	193
Pe curând!.....	199

INVITAȚIE LA CĂLĂTORIE

*„Știu doar că trebuie să am încredere
că instinctul meu va face alegerea corectă în găsirea
drumui bun spre împlinirea visului”*

KILIAN JORNET.

Este o dovadă de curaj să îți expui trăirile, viața și visul în fața unei audiențe care nu știi exact cât este de mare. Este o alegere prin care accepți că cele mai vulnerabile puncte din viața ta vor putea fi auzite, văzute, simțite de foarte multă lume. Până la urmă, poți ajunge cu mesajul tău, cu povestea ta la 100 de cititori, dar la fel de bine poți ajunge la zeci de mii sau chiar sute de mii de cititori. La început mă speria ideea de a le spune altora despre căderile mele și despre acele puncte pe care unii le pot considera ca fiind vulnerabilități.

Dar am înțeles că întreaga mea creștere a venit în urma unor povești de viață ale tuturor autorilor pe care i-am citit și că poate, undeva, este cineva care va găsi în paginile acestei cărți un mesaj care să îl ridice și să îi ofere o nouă perspectivă asupra prăpastiei în care a ajuns. Pentru că dintr-o prăpastie nu simți decât presiunea pereților verticali pe care îi observi de-o parte și de alta, iar să escaladezi direct acei pereți nu ai cum... ești prea slăbit, fără forță și poate chiar accidentat în urma unei eventuale căzături. Sau poate chiar ai fost împins în acea prăpastie.

Atunci când ești la pământ, când ești căzut în cea mai adâncă prăpastie, singurul lucru pe care îl mai poți face este să te ridici și să încerci să urci de acolo. De foarte multe ori, avem impresia că dăm 100% din ceea ce putem da ca efort, dar de fapt ceea ce credem că este 100% nu este nici măcar jumătate sau este cel mult jumătate din ceea ce putem da cu adevărat din noi pentru a ne atinge visurile.

Tocmai de aceea am ales să pun aceste rânduri între copertile unei cărți și să le expediez în Univers. Pentru că poate astfel pot contribui la găsirea unui drum spre a ieși din prăpastia în care unii au ajuns.

Am învățat că a fi vulnerabil este absolut natural, iar a recunoaște acest lucru și a le spune tuturor cât ești de vulnerabil este dovada unei forțe foarte mari, a unei forțe care te poate ajuta să transformi cele mai mari vulnerabilități în cele mai mari puteri. Prin urmare, de-a lungul acestei cărți vei descoperi câte frici am avut de învins pentru a putea să ies din cele mai adânci văi și din cele mai întunecate peșteri. Iar teama de a mă expune așa cum sunt, riscând să îmi prezint vulnerabilitățile, se numără printre aceste frici. Însă, așa cum am depășit una câte una fricile care mă țineau pe loc, tot așa am depășit-o și pe aceea de a mă arăta în fața oricărei persoane care dorește să mă descopere prin paginile acestei cărți și care consideră că mesajul meu poate să fie un punct important în dezvoltarea sa personală și profesională.

Wayne Dyer menționa, într-una dintre cărțile sale, o înțelepciune din textul mistic iudaic Cabala, conform căreia „căderile din viața noastră ne dau energia necesară pentru a ne propulsa la un nivel mai înalt”, iar paginile cărții de față sunt dovada acestei înțelepciuni străvechi.

În paginile acestei cărți vei regăsi, drag prieten, energia care m-a propulsat spre un nivel mult mai înalt în

viața mea, un nivel pe care nu îl cunoșteam și la care am ajuns în urma căderilor pe care le-am avut în viață. Mai degrabă, aș putea spune: căderilor pe care *le-am considerat* ca fiind astfel, pentru că interpretarea noastră mentală le vede ca pe niște căderi, când de fapt ele sunt situații în care, de cele mai multe ori, responsabilitatea alegerilor este întotdeauna și în totalitate doar a fiecăruia dintre noi. Altfel spus, fiecare dintre noi semnează pentru aceste căderi și apoi, când ne trezim la pământ, căutăm vinovați în stânga și în dreapta, acuzând pe alții pentru faptul că noi am ales să trăim anumite lucruri sau să reacționăm la anumite elemente din exteriorul nostru.

Te invit să facem această călătorie împreună și, indiferent de situația, locul sau postura în care te afli acum, îmi doresc ca cel puțin o parte dintre rândurile pe care le vei regăsi între copertile acestei cărți să îți fie asemenea unui ghid care să îți spună că „se poate”. Și că întotdeauna drumul spre viitoarele destinații începe exact de unde ești ACUM. Și acest drum pornește întotdeauna din momentul ACUM.

Pot să am dreptate, dar pot să și greșesc. Prin urmare, nu îți rămâne decât să parcurgi aceste rânduri și, dacă rezonezi cu ceea ce spun, dacă ești în armonie cu ceea ce citești aici, atunci poți merge mai departe și poți descoperi ce se găsește în interiorul tău. Pentru că rolul acestui material este tocmai acela de a-ți stârni curiozitatea cu privire la ceea ce vei descoperi adânc în interiorul tău, și nicidecum de a-ți oferi o rețetă despre cum trebuie să fii pentru a găsi liniștea. Liniștea este tot acolo – adânc în interior.

LA ORIGINI

M-AM NĂSCUT CA SĂ CĂLĂTORESC

*„Suntem cu toții perpetuu călători.
În această viață, pe acest pământ, în propria
noastră piele. Avem cu toții o valiză cu visuri
gata făcută, suntem oricând pregătiți să zburăm
pe prima fereastră deschisă. Unii o fac la propriu,
alții, imaginar. Unii parcurg drumul
cu piciorul, alții, cu mintea”*

CARMEN FIRAN.

Titlul acestei cărți este un joc de cuvinte, prin care am încercat să redau modul de viață pe care am simțit dintotdeauna nevoia să îl trăiesc, și anume, cu ochii pe hartă pentru a pregăti o nouă călătorie, pentru a descoperi noi teritorii personale.

De fapt, aș putea spune că toată viața am fost un GEOGRAF, încă din copilărie fiind atras de necunoscutul din jurul meu, de ideea de a vedea locurile din apropiere sau din depărtare. Astfel, încă de când eram copil am ales să explorez pădurile din spatele casei de la bunica din sat. Și făceam adesea lucrul acesta de unul singur, fără a-mi fi teamă de singurătatea din pădure, de animale sălbatice sau de posibilitatea de a mă pierde sau răătăci. Aș putea spune că tot timpul m-am simțit ca și cum aș cunoaște pădurile. Era ca și cum acestea m-ar proteja, m-ar primi cu „brațele” deschise.

Am crescut, și vizitele la ceea ce era casa bunicii s-au rărit. Mersul la școală devenise tot mai important și am început să fiu mai interesat și de alte lucruri, cum ar fi să călătoresc în alte orașe. Și așa am început să văd orașe mai apropiate, împreună cu părinții și fratele meu. Îmi plăcea să mă aflu într-un loc nou, unde să fiu necunoscut trecătorilor pe stradă. Iubeam să călătoresc cu trenul, să nu îmi dezlipesc privirea de pe geam și să surprind fiecare petic din natura din jur sau fiecare oraș prin care treceam.

Tot în copilărie, am descoperit cărțile lui Jules Verne, un autor care mi-a deschis și mai intens setea de a explora cât mai mult din această lume. Citind romanele lui, am ajuns să mă imaginez călătorind din loc în loc, dormind în cort și stând în fiecare seară în jurul unui foc.

De aceea am ales să scriu despre ce a fost și este viața mea ca GEOGRAF, despre cum mă văd eu GEOGRAFIIND în continuare și despre rolul călătoriilor în dezvoltarea personală. Ce înseamnă „GEOGRAFIIND”? Da, știu, este o invenție rezultată din combinația „GEOGRAF” și „FIIND”. Ce vrea să însemne? Este simplu. Acest cuvânt vrea să reprezinte acel mod de viață prin care zi de zi suntem geografi, adică zi de zi explorăm, descoperim și creionăm ceea ce descoperim din perspectivă personală, prin ochii noștri, fără a ne strădui să îi mulțumim pe toți, reușind astfel să ne cartografiem propria hartă, cu propriile poteci și propriile drumuri către acele destinații care sunt autentice și importante pentru viața fiecăruia dintre noi.

Doar astfel putem să creștem constant și să ne atingem potențialul maxim, doar descoperindu-ne și descoperind lumea din jur, și asimilând constant noi „teritorii”, noi cunoștințe, în privința atât a ceea ce trăim ca experi-

ențe exterioare, cât mai ales a ceea ce trăim ca experiențe interioare.

Am ales acest titlu și prin prisma vieții mele și a modului în care am devenit GEOGRAF „profesionist”. Iar când spun asta, mă refer la faptul că am absolvit studiile universitare în domeniul geografie până la nivelul de doctorat. Și cu toate acestea, mi-am dat seama că de fapt am fost geograf cu mulți, mulți ani înainte, încă din copilărie, prin modul în care îmi doream să explorez tot ceea ce mă înconjură. Chiar dacă am decis să renunț la „cariera” de geograf „profesionist” prin faptul că am încheiat capitolul în care mediul universitar era un obiectiv în viața mea personală și profesională, am ales să fiu un geograf „full-time” prin aceea că am început să explorez mult mai intens și cu interes total VIAȚA în ansamblul său, viața exterioară, natura, lumea din jur, culturile acestei lumi, dar și Universul prin energia acestuia, culminând cu explorarea lumii interioare... acea lume care este mereu în fiecare dintre noi și pe care cei mai mulți nu o cunosc absolut deloc. Și astăzi, când scriu aceste rânduri, sunt convins că oricare dintre noi este în felul său un GEOGRAF.

Doar că, de foarte multe ori, cei mai mulți dintre noi își reneagă sentimentul de explorator din cauza multor sarcini sociale care îi sufocă și le acoperă curiozitatea cu care toți ne naștem.

Poate că te vei întreba de ce am vrut să fiu „scriitor” dacă formarea mea profesională este cea de geograf. Ei bine, pentru că așa mi-au spus cei din jurul meu și pentru că am primit un imbold puternic de la unul dintre autorii mei preferați, Alan Cohen, cel care într-una din cărțile lui spunea că poate „nu ai nimic nou de spus – nimeni nu are – dar tu ai o modalitate proaspătă de a o spune, care va atrage publicul ce se potrivește perspectivei tale”.

Și acum, după aceste scurte explicații în legătură cu titlul cărții, cu motivele care m-au făcut să încep să scriu și în legătură cu acele elemente care m-au încurajat să iau pixul în mână, să pornim împreună într-o călătorie care îmi doresc să le fie de folos tuturor aceluia ce vor decide să o parcurgă.

Cândva, credeam că povestea și experiențele altor oameni le aparțin lor și pentru mine sunt doar niște povești. Cu timpul, am învățat că orice persoană care ajunge la tine într-un fel sau altul te va ajuta să te dezvolți, să crești, să te formezi.

De aceea, sunt convins că paginile acestui volum îți vor fi de folos și ție, drag prieten, cel care ai decis să parcurgi aceste rânduri. Crede-mă că dacă ai ales să iei în mână această carte, înseamnă că cel puțin o parte din mesajul ei îți este util și te va ajuta să mergi pe drumul tău. E nevoie doar de atenție, de deschidere și de curajul de a-ți urma visurile.

DE CE AM FUGIT DE SOCIETATE?

„Nu-ți nega menirea, pentru că ceea ce se află în spatele tău și ceea ce se află în fața ta contează foarte puțin în comparație cu ceea ce se află în interiorul tău”

ROBIN SHARMA.

De mic copil am fost neinteresat de o viață socială, chiar și la acel nivel al copilăriei. Cumva, încă de la o vârstă fragedă am evitat acele evenimente care presupuneau aglomerație, gălăgie și multă agitație.

Când eram în liceu și a venit momentul să aleg facultatea, aveam foarte multe discuții acasă, pentru că nu

manifestam interes pentru domenii bine plătite, care să „îmi asigure” un viitor liniștit din punct de vedere financiar. Atunci a fost pentru prima dată când am simțit că aș vrea cumva să „fug” de societate. De acele idei că trebuie să îți construiești o viață având la bază scopuri materiale, sau de poziție socială, sau ambele.

Spuneam în primele pagini că de mic copil mă simțeam atras de natură, și în special de pădure. Ei bine, în momentul în care am început să petrec tot mai mult timp în mijlocul naturii și să merg tot mai des la pădure, am simțit că într-un fel fac parte din această natură, am simțit mereu că pădurea mă primește cu bucurie.

În același timp, ajungând în diverse medii sociale noi, plecând din mediul familiar din orașul natal, am fost pus în fața multor situații noi, situații ce mi-au dat multe alte motive care să mă convingă într-un fel sau altul de faptul că societatea nu este pentru mine, pentru ceea ce vreau să însemne destinul meu.

Prin urmare, visul meu s-a transformat... Visul de a deveni un profesionist într-o universitate s-a metamorfozat în visul de a trăi o viață liniștită în mijlocul sau cel puțin la marginea unei păduri. Iar acest vis mă ghida mereu în luarea deciziilor și în a accepta lucruri sau persoane în viața mea.

Acest „mai bine” la nivel de societate însemna de fapt crearea unei aparențe cu care să ieși în față și pe care să o arăți peste tot, când de fapt tu te simți complet neîmplinit sau cel puțin un pic nemulțumit. Chiar dacă te întâlneai cu oameni care ziceau că sunt „mai bine” sau „foarte bine” și explicau motivele pentru aceste „mai bine” și „foarte bine”, ceea ce aceste persoane transmiteau era cu totul altceva. Era un fel de a te complăce cu ideea că faci ceva mai important decât majoritatea, că ești mai bine văzut

de oamenii din jur și câștigi peste media multora dintre cei pe care îi cunoști. Și cam atât. Deși acest gen de mulțumire nu îți poate aduce o împlinire sufletească, totuși cam asta se prezintă atunci când te întâlnești pe stradă cu cineva care îți este în cercul de prieteni/cunoștințe și vrea să îți arate că este „bine” sau „mai bine”.

Pe mine acest gen de lucruri m-a motivat câteva luni bune, până am ajuns să mă întreb ce mă împlinește de fapt. Pentru că a avea un rol într-o universitate și a fi văzut drept un intelectual de către ceilalți nu mă împlinea și nu avea cum să fie așa. Era o chestiune pur exterioară. Despre partea de remunerație, să nu mai zic... oricât de mult mi se oferea pentru timpul meu, dacă nu simțeam că mă pot dezvolta și că pot fi eu în totalitate, nu puteam accepta.

Reîntoarcerea „acasă” s-a făcut tocmai atunci când alergam ca să ajung mai sus pe scara societății, în mediul acesta științific, universitar. În timpul doctoratului, eram în perioada campaniilor de măsurători pe teren pe care de multe ori le are de făcut un geograf și „vânam” fiecare ocazie pentru a merge și a face cât mai multe. Într-o toamnă foarte lungă și foarte frumoasă, am mers de multe ori, cred că aproape săptămânal. Și la fiecare ieșire eram grăbit să fac cât mai mult din ceea ce îmi propusesem.

La un moment dat, eram atât de obosit și de plictisit într-una dintre ture, încât am zis că iau pauză în restul zilei pentru a mă odihni, pentru a admira natura și pentru a mă relaxa. Atunci a fost momentul în care am realizat că peisajul acelei zile era unul foarte frumos. Și chiar dacă am mai fost în zona respectivă de foarte multe ori, peisajul era unul nou. Și am conștientizat că mă depărtasem de natură și încercam să „măsoz, analizez, interpretez, explic”. A fost un moment de „trezire”

pentru mine și mi-am promis atunci că voi face ceea ce trebuie pentru a finaliza cu bine studiile doctorale, dar apoi mă voi reîntoarce la natură fără a-mi propune să o cuantific în vreun fel, ci doar să mă bucur de tot ceea ce îmi oferă.

Acest moment a fost un altul în care am înțeles că societatea s-a autoexclus din natură și din această cauză ne simțim tot mai străini de natură, dar și noi între noi, ca oameni. Pentru că, vrem sau nu, facem parte din natură.

DRUMUL

CĂLĂTORIND CU AJUTORUL HĂRȚII

„Călătorind prin diverse peisaje, ești tot timpul capabil să te vezi ca un participant separat. Ești un explorator curajos și o ființă puternică, ce tocmai și-a dat seama că nu este unde își dorește să fie și are puterea de a se muta în alt loc”

COLETTE BARON-REID.

Încă de la cea mai fragedă vârstă, adulții ne îndrumă pașii. Mai întâi sunt adulții reprezentați de părinți și bunici, apoi, odată cu creșterea noastră, avem alți îndrumători, precum educatoarea, învățătoarea și profesorii de la diverse niveluri de educație.

Toți acești adulți ne vor binele și vor să ne ajute să ne adaptăm societății, dorind să devenim oameni de succes în cadrul acesteia. De la părinți și bunici, până la profesorii care ne-au învățat diverse lucruri, toți ar fi mândri de noi dacă am avea succes în ceea ce înseamnă recunoașterea și aprecierea noastră în societate.

Putem spune că acești adulți ne oferă niște „hărți” despre cum ar trebui să ajungem la o destinație pe care majoritatea o dorește, destinație sub forma a ceea ce societatea definește ca „succes”, „reușită”. E drept că aceste „destinații” au valori distincte în funcție de perspectivele și valorile personale ale fiecăruia.

Însă chiar și așa, traseele, potecile, drumurile trasate de adulții care ne formează sunt în mare parte aceleași. Diferențele sunt date de gradul de educație și de valorile culturale ale acestora, dar în fond, „hărțile” sunt foarte apropiate ca structură.

Încă de când ne naștem și nu putem alege, suntem puși pe „un fâgaș normal”. Suntem duși la diferite biserici pentru a ni se alocă o etichetă sub forma unei religii.

Apoi începem să fim duși la diverse grupuri educative, începând cu creșa și continuând cu grădinița. Aici luăm parte la primele forme de socializare și observăm pentru prima dată părțile neplăcute ale societății, cum ar fi violența, superioritatea, importanța rangului sau a apartenenței familiale.

Etapa următoare ne duce la școală. Aici suntem „mai experimentați”. Dacă am învățat câteva ceva despre socializare la nivelul grădiniței, la școală vom veni cu încercarea de a ne impune. Doar că, foarte probabil, va fi cineva care se va impune în fața noastră, pentru că acei colegi cunoscuți la grădiniță nu mai sunt și acum vor fi alți colegi, noi, necunoscuți.

Și așa parcurgem toate școlile necesare, până la nivelul studiilor universitare sau chiar postuniversitare. Și așa, ajungem pe la vârsta de 25-30 de ani.

Aceste școli, obligatorii pentru a te adapta, pentru a te integra și pentru a avea succes în societate, sunt completate de tot felul de alte cursuri, lecții, *traininguri* sau formări, care să aducă un plus de oportunitate pentru a fi de succes.

Toate aceste „drumuri” trasate de cei din jur ne limitează în a ne da seama de ceea ce vrem de fapt. Practic, nu avem deloc timpul fizic la dispoziție pentru a ne pune întrebarea: „Eu chiar vreau să fac asta?” De foarte multe

ori, copil fiind, este dificil să găsești timpul și să ai inițiativa de a explora, dacă mare parte din programul zilnic este alocat pentru tot felul de sarcini, fie că sunt acasă, fie că sunt la școală sau în alte locuri unde îți petreci ziua.

Consider că pentru un copil e important să se auto-definească, să se autodescovere, să se înțeleagă pe sine și să își găsească singur drumul. Chiar dacă mulți părinți ar putea crede că un copil nu știe ce vrea, pot spune că talentul cu care este înzestrat îl va îndruma. Cu cât un copil descoperă mai repede ce îl pasionează și care sunt lucrurile de care este atras, cu atât este mai bine pentru toată lumea.

Fără doar și poate că toți cei care ne îndrumă pașii își doresc ce este mai bine pentru noi, și cu toate acestea, fiecare știe în dreptul său care sunt visurile noastre și la ce aspirăm cu adevărat. E absolut firesc ca pe parcursul anilor aceste visuri, dorințe și pasiuni să se schimbe, pentru că fiecare zi ne ajută să ne cunoaștem și să aflăm cine suntem. Așa că cei care ne critică pentru „inconsecvența” în decizii, cum spun ei, ar trebui să știe că un om care evoluează, se dezvoltă și se maturizează este un om care în fiecare zi este cu cel puțin 1 milimetru schimbat.

Când eram copil și foarte tânăr, orice semn de nehotărâre, de indecizie pe care îl aveam mi se reproșa și mi se spunea că dacă nu sunt consecvent și hotărât, nu am cum să realizez ceva. Și aceste vorbe, venite din foarte multe părți, mi-au intrat în minte atât de adânc, încât aveam impresia că este adevărat.

Cu timpul, am descoperit ce frumoasă e schimbarea, ce minunat e ca zi de zi să fii altfel, mai bogat în trăiri și mai experimentat. Așa că am ajuns să fiu deschis la noul care vine cu fiecare moment și să accept că orice zi poate aduce o schimbare de direcție în viața mea. O schimbare pe care e bine să o accept și de care cu siguranță am nevoie.

Mi-a luat foarte mult timp să fiu deschis la nou, să accept și să mă bucur de schimbări și mai ales să îmi eliberez mintea de criticile acelor care văd în schimbările frecvente un punct slab, un semn de slăbiciune.

Schimbarea implică două stări diametral opuse: melancolia pentru cel care ai fost până adineauri, pentru cel care nu vei mai fi niciodată și pentru toate acele sentimente și emoții pe care le-ai trăit până în acel punct al vieții tale, dar și curiozitatea de a trăi noul TU, de a experimenta viața care îți stă înaintea și care este necunoscută.

Poate la început orice schimbare implică și teamă, dar odată ce te obișnuiești cu faptul că schimbarea face parte din peisajul zilnic, teama dispare și, încet, apare sentimentul de liniște și de credință că schimbarea îți va aduce un nou TU mai puternic, mai aproape de visul tău cel mai măreț și mai util pentru viața persoanelor care te vor accepta în viața lor.

Societatea ne învață că dacă vrem succesul, trebuie să urmăm ținta aceea cu orice preț, fără a ne uita în stânga și în dreapta. Dar în alergarea după aceste „destinații” trăsate de alții pentru noi, s-ar putea să ratăm exact „intersecția” spre „destinația” care este potrivită pentru noi. Și asta ar fi cel mai mare eșec. Să ajungem la „destinația” oferită de cei din jurul nostru și să ne dăm seama că nu suntem fericiți, mulțumiți. Să conștientizăm că am irosit mulți ani și multă energie pentru o „destinație” oferită de cei din jur, dar care pentru noi nu valorează nimic.

Chiar și atunci când ajungem în acel punct și realizăm că fericirea noastră e în altă parte, tot e un punct favorabil pentru a schimba direcția și pentru a porni în căutarea visului nostru. Din păcate, mulți ajung acolo și îi cred în continuare pe cei din jurul lor care le spun că așa e viața – faci ceea ce trebuie pentru a avea cele necesare traiului și lași deoparte visurile, pentru că acestea sunt doar iluzii.

Și astfel, foarte mulți dintre oameni ratează fericirea și împlinirea, iar lumea este un loc trist, cu o tensiune nervoasă foarte mare, cu multă violență și răutate, un loc unde zâmbetul și bunătatea nu prea își mai găsesc locul.

Prin urmare, e bine să ne folosim de acele „hărți” oferite de cei din jur, dar e bine să le completăm și noi cu traseele și „destinațiile” personale.

Fiind pasionat de hărți încă de mic, am ales să devin geograf. Tot timpul am asociat hărțile cu geografia. În vacanța de vară de după clasa a X-a am avut șansa să descopăr muntele. Și nu oricare munte, ci Munții Retezat. Acești munți sunt pentru mine cei mai frumoși din câți există în România. Și nu mă refer doar la peisaje, ci mai degrabă la energia pe care o simt ori de câte ori ajung în Munții Retezat.

Atunci, în clasa a X-a, am descoperit ce înseamnă să mergi pe un traseu marcat, un traseu montan. Și mi-a intrat „în sânge”, dacă pot spune așa. De atunci, petrec cât mai mult timp posibil pe traseele montane.

După acea experiență, am început să caut tot mai mult alte trasee, în alți munți. Și am găsit numeroase hărți, iar apoi am început să parcurg traseele de pe hărțile respective.

Continuarea după liceu a fost facultatea la Timișoara, pe domeniul geografie. În anii de facultate am ajuns să vizitez și să studiez Cheile Carașului și Cheile Nerei de foarte multe ori, iar peste ani, uitându-mă înapoi, am realizat că visul meu de a ajunge acolo a devenit realitate.

Munții Aninei, unde se află cele două spectaculoase sectoare de chei, sunt niște munți foarte pitorești, dar destul de slab marcați cu trasee turistice. Între timp, lucrurile s-au mai îmbunătățit puțin, dar pe vremea când eu descopeream acești munți, marcajele erau foarte slabe.